

CHIỀU SANG SÔNG

Trần Văn Linh

(Baton Rouge, Louisiana. USA)

Một chiều xưa, khi mặt trời sắp tắt
Vài tia vàng lững thững trên đồi xa
Trống tan trường dứt nhịp, học trò ra
Tôi về bến đón thuyền sang sông vắng
Sắp đến bến, nghe dư âm vắng vắng
Giọng thân yêu lạnh lạnh dưới chiều mờ
Tiếng gõ thuyền hoà nhịp với Đường Thơ
Bờ sông xanh, tạo trời thơ huyền ảo
Khi ngợi ca cảnh thanh sơn, bắt lão
Khi lo âu cho quá ngắn kiếp người
Tuổi qua mau, như mây trắng trên trời...
Dòng sông lặng gió chiều như ngừng lại
Khói hoàng hôn lạnh phủ dòng tê tái
Chùa đồi xa, chuông trôi giọng ngân vang
Gợi u buồn, phù thế của nhân gian...
Tôi ngừng bước sợ giẫm tan dòng ngọc
Sợ trời thơ vỡ đi trong phút chốc...

Dứt bài thơ, cha ngành lại chờ trông
Con đã về! Mau xuống bến sang sông
Xuống mau con, kéo sóng gợn tràng giang
Chim về chiều đều bay hút mấy ngàn
Mẹ con đợi sẽ mồi mòn đôi mắt
Sẽ lo âu khi nắng vàng sắp tắt
Khi màn đêm rủ xuống nước trẫm dòng

Rời bến vắng, thuyền từ từ rẽ nước
Kéo theo sau hai sóng dài lướt thướt
Ngồi mũi thuyền lòng tràn ngập thương yêu
Ngắm quê hương lặng lẽ dưới trời chiều
Bên hữu ngạn, rừng già xa vô tận
Tường cây cao bóng âm u sâu thẳm
Tay người vừa khai phá dọc ven sông
Rừng bước lui nhưng chiến đấu không ngừng
Đầy ác cảm với cánh đồng bé nhỏ
Cắm hờn ấy còn nghe qua lời gió
Bên tả ngạn, tay người đã chiến thắng
Đất thuần rồi, bao kiếp người thâm lặng
Đem mồ hôi xương máu chống thiên nhiên
Biến rừng sâu thành ruộng lúa diệu hiền
Đứng yên lặng về suy tư dưới gió
Khói lam chiều cũng gợi niềm tưởng nhớ
Đáng tiền nhân, khai phá đất đai này
Mà hồn thiêng còn phảng phất đâu đây

Nhìn lại cha, đang chèo thuyền chống trả
Dòng nước lạnh trôi mau về biển cả
Tóc bạc phơ rung động đến chiều mờ
Hình ảnh này là cũng một bài thơ
Thơ chiến đấu của đoàn người đi trước
Trải gian lao để đưa qua bến nước
Đoàn người sau về với một ngày mai
Đường đầy hoa thay những nẻo chông gai